

Čtení na pokračování,
Část třicátá čtvrtá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXII/3 ... pokračování

Pokud loď dorazila, bylo možné nějaké to obchodování. Pár desetiúků zobrazujících krále Jiřího I. se příliš často vyměnilo pouze za pár korušek¹. Uprostřed tohoto zástupu se najednou skácel na zem bledý a hladový chlapec jménem Spyros a zoufalým hlasem začal předpovídat: „Přijíždí biskup, jděte a přivítejte ho ... Přichází svatý, který zachrání ostrov.“

Kapitán Rokos, statný muž – bývalý potápěč, se pokoušel tohoto nebohého hochu zastavit, ale nešlo to.

„Spěchejte, běžte, biskup přijíždí,“ dál vykřikoval ze země s pevně zavřenýma očima.

Kolem něj se shromáždil zástup zvědavých diváků. Námořníci, kteří se vrátili domů, rybáři, obchodní příručí i ženy z okolních domů. Někteří jen poslouchali, jiní se smáli a dělali si legraci z chlapce i z toho, co říkal.

Místní kněz, otec Michael, sestupoval náhodou ulicí sv. Panagie, když k němu přispěchali zezdola nějakí lidé, aby mu řekli, co se děje. „Otče, Spyros zase vyvádí, a tentokrát předpovídá příjezd nějakého biskupa. Biskupa, o kterém říká, že zachrání ostrov.“

Starý muž protáhl obličej, vykasal si podřízník a spěšně se vydal ke shromáždění. Když ho dav uviděl, udělal mu volnou cestičku až k chlapci.

Spyros, který často předpovídal budoucnost, stále ještě ležel na zemi a vykřikoval: „Biskup přijíždí od Rizarioských ... Bůh se smiloval nad tímto místem ... biskup Pentapolský přijíždí.“

Otec Michael tam stál jako všichni ostatní přihlížející, zíral na chlapce a nevěděl, co udělat či říci. Chlapec začínal mít pěnu u úst z toho, jak o překot mluvil. Z minulých zkušeností všichni věděli, že tento záchvat může klidně trvat přes dvě hodiny. Jeho nešťastní rodiče byli chudí venkované, kteří nyní pracovali pro město, a jejich příbuzní žili roztroušení poblíž.

Kněz smutně potřásl hlavou a vykročil k molu. Do přístavu právě připlouval trajekt z Pirea. Když se podíval na stožár, všiml si vlajky, kterou kapitán zpravidla vytahoval, když měl na palubě někoho významného. Když

---

1 rybka podobná lososu

čekal na vystupující pasažéry, zahlédl před sebou metropolitu, který kázal v Pireu, děkana od Rizarioských. Uctivě se sklonil a políbil Nektariovu ruku.

„Vítejte na Aegině, Vaše Eminence ... Je to Vaše první návštěva tady?“

Nektarios na něj pohlédl se svým obvyklým dobromyslným úsměvem a odpověděl: „Ano, první.“

„Pojďte tedy, pojďme do mého domu.“

„To není třeba, zůstanu v hostinci ... Chystám se do části starého města, do Xantosu.“

„Výborně, ale musíte mi dovolit všechno pro Vás zařídit ... víte, rád bych Vám něco řekl, ačkoli ...“

„Jen pokračujte, prosím, neváhejte ... je něco, co byste mi rád řekl?“

„Správně, ano! Zrovna před chvílí se stalo něco, co všemi otřásl.“

„Copak?“

„Jednomu mladíkovi z ostrova, má tak 15 let, který pochází z chudé rodiny, se často stává, že upadne na tržišti na zem, zavírá oči a potom předpovídá budoucnost ... Vlastně, když spolu mluvíme, věřím, že je stále ještě tam. Vykřikoval, že sem přijedete a zachráníte toto místo. Nazýval Vás Božím mužem a světcem.“

„Kde přesně je ten mladík nyní?“

„Ukážu Vám cestu, Vaše Eminence.“

Ušli asi sto kroků a pak dvakrát zabočili za roh, ocitli se před davem lidí a skrz něj prošli až k místu, kde ležel chlapec.

„Přichází biskup,“ křičel. „Přichází zachránit toto místo. Postaví chrám a založí obrovský klášter.“

Nektarios zůstal stát nad chlapcem a obrátil svoji tvář k nebi. Zvedl jediné znamení své hodnosti, které měl, svoji hůl, zavřel jí chlapci ústa a začal se modlit. Lidé bez hlesu stáli.

„Duchu Pythona, zkažený a nečistý duchu, přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista ukřižovaného, vyjdi z tohoto mladého muže! ...“

Spyros se okamžitě hlasitě nadechl a postavil se. Otevřel oči, spontánně padl na kolena a políbil Nektariovu ruku.

„Jak se jmenuješ, dítě?“

„Spyros.“

„Kolik ti je roků?“

„Myslím, že patnáct.“

„Chodíš do školy?“

„Chodíval jsem, ale přestal jsem, když začaly tyhle záchvaty.“

„Dobrá, ode dneška už tě nebudou tyto záchvaty trápit. Měl by ses však nyní zaměřit na to, aby ses něco naučil, protože se ti to v budoucnu bude hodit.“

„Ano, Vaše Eminence.“

Nektarios zvedl ruku a požehnal chlapci. „Jdi v pokoji.“

KAPITOLA XXIII/3

Zpráva o tom, že biskup, který přijel zdaleka, byl schopen pomoci Spyrosovi, se rychle rozšířila. Brzy o tom vědělo celé město a bylo tím vzrušeno. Ačkoliv byli obyvatelé Aeginy ve skutečnosti závistiví a pomlouvační, na Nektaria pohlíželi příznivě. Ukázal jim skutečné znamení, zázrak, který nemohl být zpochybněn, protože ho vidělo příliš mnoho svědků. Uprostřed zoufalství, kterým trpěli kvůli suchu a jejich podezření, že na ně dopadla nějaká kletba, pro ně Nektarios znamenal paprsek naděje.

Nektarios odmítl pozvání, aby zůstal u otce Michaela, protože nechtěl nikoho zatěžovat, a zůstal v místním hostinci. Na příští ráno zajistil otec Michael několik oslů, aby je odvezli do Xanthosu, který jeho oddané studentky vybraly, aby tam vedly svůj monastýrský život. Jak projížděli ulicemi, narůstal rozruch.

„Tady je! To je on!“ jásali lidé.

„Podívej, vůbec nevypadá okázale jako nějaký biskup.“

„Vypadá jako mnich.“

„Nebud' směšný, copak nevidíš jeho biskupskou hůl. Hůl, která uzdravila Spyrose?“

Během další cesty vyšla jedna žena, jejíž dům míjeli, ven a políbila jeho oděv. Jmenovala se Rena. Byla z Alefrangi, a už šest let krvácela. Nyní už byla tak slabá a hubená, že byla jen kost a kůže. Lékaři jí nedokázali pomoci.

„Můj biskupe,“ volala žena. „Svatý muži ...“

Když padla na kolena, aby políbila jeho oděv, něžně se na ni podíval a požehnal jí. Ihned se začala cítit silnější. Postavila se, opřela se o rohovník² a cítila, že krvácení se zastavilo.

„Sláva tobě, Bože, ó Bože, sláva tobě, drahá Matko Panno, děkuji ti,“ rozplakala se žena.

Lidé, kteří vyšli ze svých domů na úzkou cestu a byli svědky toho zázraku, byli udiveni. Znovu vzrostlo vzrušení. Zvířata však pokračovala ve své cestě po úzké pěšině plné velkých kamenů, suchých trnitých keřů na cestě do prudkého kopce do Xanthosu.

KAPITOLA XXIV/3

Nektariovi se místo, které dívky vybraly, líbilo. Šel se poklonit do poblíž stojícího kostela sv. Dionýsia, aby poprosil, či si spíše pohovořil se světcem. Sv. Dionýsios byl biskup, který zachránil vraha svého bratra před potrestáním. Jak nádherné, zářivé duše existují v pravoslavné víře. V jejich světle může ten, jehož oči jsou otevřeny, vidět velikost Božího díla.

---

2 Svatojánský chleba

Přes kopec, na místě stoupání k nižšímu z vrcholků byly ruiny starého monastýru, kam si dívky přály jít. Kdysi to býval mužský klášter. Toto malebné a klidné místo bylo pro ně vskutku ideální.

Jedna stará vdova z Hydry, která nyní žila v domě poblíž, vyšla, aby Nektaria přivítala. Jmenovala se Magdalena a chudák její manžel, který byl námořním kapitánem, se utopil na moři někde poblíž Gibraltaru. Nabídla mu kávu i svoji pohostinnost.

„Komu patří tento pozemek?“ zeptal se jí Nektarios bez váhání, když si všiml její prostoty a ochoty věnovat mu pozornost.

„Obci, reverende. Líbí se Vám?“

„Ano, není to příliš daleko od města, a jsem si jistý, že je městem chráněný.“

„Ano, to je ... Nejsou tady už ani zloději ani kriminálníci. Už jsem tady šest let, tak to vím. Jsou tady však vlci, kteří občas přicházejí.“

„Myslíte, že starosta by opravdu uvažoval o darování nemovitosti konventu?“

„Netrapte se tím. Náš starosta, pan Peppas, který je současně skvělý doktor, by byl rád, kdyby se z tohoto místa stal opět živý klášter. Je to zbožný člověk. Zajdeme ho společně navštívit a uslyšíte to od něj.“

Hned příští den pana Peppase na jeho pozvání společně navštívili. Přivítal Nektaria se ctí, zdvořilostí a respektem, a slíbil, že pozemek věnuje jako donaci.

„Je to mé toužebné přání, Vaše Eminence, vidět opět monastýr vzkvétat.“

Příštího dne se Nektarios musel vrátit do Athén. Zatímco čekal na břehu na příjezd trajektu, přemýšlel o mnoha věcech. „Ano, pro dívky je to výborné místo. Tyto prosté duše a oddané Kristovy služebnice jsou si jisté, že zde najdou útočiště pro život v modlitbě a samotě.“ Dělal si však starosti se svojí zodpovědností ve vedení těchto duchovních novic. Bude v této záležitosti znovu záviset na pomoci od Hospodina. Teď mu bylo 58 let, a pokud ho jeho život naučil na něco spoléhat v každé situaci, bylo to, že mu Hospodin pomůže, kdykoliv Ho o to požádá.